

ရွှန်းရေမီး

အသည်းကစိခြင်းမှာ မိုးရွာနေတယ်

L ၈၆

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အံ့ဆိုင်းမည်းမှောင်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးလည်း မလင်းလက်နိုင်တော့ဘဲ မှိုင်းညိုနေသည် ။ဘယ်နေ ရာပဲကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ဝေဝါးနေသည် ။ ဝေဝါးမှာ ပေါ့။ မသည်း သော မစဲသော မိုးဖွဲတွေ ဖုံးလွှမ်းထားတာကိုး။

မနက်ကတည်းကရွာနေတဲ့ မိုးက နေ့လယ်အထိ စွေလို့ ကောင်းနေ တုန်း။မိုးအရှိန်ကြောင့် အအေးဓာတ်ကလည်း ကဲနေသည် ။

မိုးအေးအေးနဲ့ အိပ်ရာထဲ စောင်လေးခြုံပြီး စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် နဲ့ နှပ်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ဇိမ်ရိုလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ပေါ့ လေ ...။

အများ စုကတော့ မိုးရေထဲမှာ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေကြရတယ်။သမု ဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်သာမက ပညာရေး လူမှုရေး နေရေးထိုင်ရေး စတာတွေက ပိတ်ဆို့တားဆီးထားလို့ လူအများ စုခများ လှူရေးဒါန်းရေး ဘက်တောင် မလှည့်နိုင်ကြရှာပါဘူး။တချို့ဆို လှူဖို့ တောင်မေ့နေမယ် ထင်ပါရဲ့ ။တချို့ကျတော့စိတ်သာရောက်ပြီး လက်မပါနိုင်ကြဘူး။အဲဒါ က အများ စုပေါ့လေ။လူနည်းစုထဲမှာ လည်း မလှူဒါန်းနိုင်တဲ့ လူစားတစ်မျိုးရှိသေးတယ်။

အဲဒါက လှူဖို့ ငွေကြေးချမ်းသာမှု ရှိပါရက်နဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ၊ များ လှစွာသော လူမှုကိစ္စတွေပဲပြီး ရှိရက်နဲ့ လှူဖို့ သတိမရကြတဲ့ သူ

တွေပါပဲ။တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေနောက်လိုက် ၊အလုပ်နောက်လိုက်၊ စီးပွား
ရေးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကြရင်းနဲ့ ကြာလာတော့ ငွေရဲ့
ကျေးကျွန်၊ စီးပွားရေးရဲ့ ကျေးကျွန်၊အလုပ်ရဲ့
ကျေးကျွန်တွေဖြစ်ကုန်ရင်း သံသရာကို မေ့ကာ လောဘပင်လယ်ထဲ လ
က်ပစ်ကူး၊မောဟစည်းစိမ်တွေကို သာယာနေကြတဲ့ သူတွေလည်း ရှိ
တာပဲ။

မရှိလို့ မလှူနိုင်သူတွေထက် ရှိရက်သားနဲ့ မလှူနိုင်တဲ့ သူတွေက
ပိုပြီးသနားစရာကောင်းနေသလိုပါပဲ။

ဒါန သီလ ဘာဝနာတဲ့ ။

ဒါနပေးလှူရတာက လွယ်ပါတယ်။အလွယ်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုပါ။

ပစ္စည်းဒါန မတတ်နိုင်ရင် လုပ်အားဒါနပေးလှူလို့ ရပါသေးတယ်။

သီလဆောက်တည်ဖို့ ဆိုတာက ဒါနထက်ပိုခက်ပါတယ်။သီလအကု
န်လုံဖို့ မပြောနဲ့ ငါးပါးသီလတောင် ပြည့်စုံလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းနိုင်
သူနည်းပါတယ်။အနည်းဆုံးတော့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်၊ ခြင်တစ်
ကောင်တော့ သတ်မိကြမှာ ပဲ။နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ်
လိမ်ညာပြောမိကြမှာ ပဲ။အောက်ဆိုဒ်ရှာတယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပြော
ရင် သွယ်ဝိုက်ခိုးယူခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ထားပါတော့။ပြောရရင်တော့သီလ
တွေအကုန်ကျိုးမှာ ပါပဲ။ဒီတော့ သီလစောင့်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဘာဝနာတရား ပွားများ ဖို့ ။ ပိုဆိုးသွားပြီ။ သီလမစောင့်နိုင်ရင် ဘာ
ဝနာပွားဖို့ လွယ်ပါ့မလား။သီလမမြဲနိုင်ဘဲနဲ့ ဘာဝနာပွားလို့ ရပါ့မလား။

အဲဒါကြောင့် လှူဒါန်းပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဆိုတဲ့ ဒါနပြုခြင်းက ပြု
ဖို့ လွယ်ကူပါတယ်။ဒါဆိုရင် လှူတိုင်းပေးတိုင်း ဒါနလားလို့

မြင်စရာရှိပါတယ်။မဟုတ်ပါဘူး။စိတ်ပါလက်ပါပေးမှ ၊အကျိုးရှိအောင် ပေးမှ ဒါနမြောက်ပါတယ်။ကိုယ်မလိုလို့ ပိုလို့ ပေးရင်တောင် ရလိုက်တဲ့ သူအတွက် သင့်တော်မှ အကျိုးရှိမှ ဒါနမြောက်တယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။

“ဆရာမလေးမသုဉာဏ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ပါးတည်းဆင်ခြင်ဉာဏ်ပွားနေတုန်း အသံကြား လိုက်ရ၍ အာရုံပျက်သွားသည် ။ဧည့်သည် ဆိုပါလား။ဒီအချိန်ကဧည့်ချိန်လား။ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ဧည့်ချိန်မို့လို့ လာခေါ်ပေးတာပေါ့။ သူမသီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းက တရားရိပ်သာတွဲဖွင့်ထားတာမို့ ရိပ်သာဝင်တဲ့ ယောဂီတွေ၊ရဟန်းတွေ သီလရှင်တွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုး၍ ဧည့်တွေ့ချိန်သတ်မှတ်ထားပါသည် ။

တစ်ပတ်ကို စနေ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်ပဲ ဧည့်တွေ့ချိန်ထားသည် ။ဒါတောင် အချိန်ကန့်သတ်ချက်နဲ့ ။

သူမဆီလာတွေ့တဲ့ ဧည့်သည် ဆိုလို့ မေမေပဲရှိသည် ။မေမေက တစ်လတစ်ခေါက်တော့ အမြဲလာတွေ့သည် ။ နေပါဦး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ မေမေလာသွားတာလေ။တခြားဧည့်သည် လည်း လာစရာမရှိ။ ဆရာလေး သုဉာဏရဲ့ စိတ်တွေက တရားအသိက ကွာသွားပြီ။စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်သွားသည် ။သူမဟာ လောကီကို စိတ်ကုန်ကာ တရားကို ခုံမင်လွန်းလို့ လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ ပညာတတ်သူဌေးသမီးတစ်ဦးပါ။

ရှစ်တန်းလောက်တည်းက မိဘတွေဆီမှာ သီလရှင်ဝတ်ခွင့်တောင်းခဲ့ပေမယ့် မိဘတွေက ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်မှ ဝတ်ခွင့်ပြုမည်ဆို၍ သူမဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ကျောင်းတက်ခဲ့ရပါသည် ။နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့ ညနေကပဲ သူမရိပ်သာဝင်နေကြကျောင်းမှာ ဆံချကာ

လူဝတ်ကြောင်ဘဝကိုစွန့်ခွဲတာပါ။ ခုဆို သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည်။ လစဉ်မ
ပျက်မကွက်လိုက်တွေ့တဲ့ မိသားစုဆိုလို့ မေမေတစ်ယောက်တည်းရှိသ
ည်။ ။

ကျန်တဲ့ မိသားစုဝင်တွေကတော့ သူမဆီ မလာကြပါ။ သူမကလည်း
အိမ်ကို မပြန်ဖြစ်ပါ။ သူမရသမျှ အချိန်တိုင်းကို တရားပဲရှာနေမိ၏။ တ
ရားတော်ရဲ့ အေးချမ်းမှုဟာ သူမအတွက် သောက်လေသောက်လေ ငတ်
မပြေသော အိုအေစစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူမအတွက် အချိန်တွေက
အကုန်မြန်လှသည်။ ။ သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ ကာလဟာ သူမအတွက်တော့ မကြာ
လိုက်သလိုပါပဲ။

“မသုညဏ ထွက်တွေ့မှာ လား”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... လာပါပြီရှင်”

မျက်လွှာကို စိုက်ချထားပြီး ခြေလှမ်းတွေကလည်း ငြိမ်သက်အေး
ဆေးစွာ။

ဧည့်တွေ့ဆောင်မှာ ဧည့်သည် ပါးပါသည်။ ။ တရားကျောင်းဆိုတော့
လည်း ဘယ်သူက ကဒီး ကဒီး လာတွေ့မှာ လဲ။

“ဆရာလေး”

ဟင် ... ။ အမေ့ညီမ အန်တီမြပါလား။

တစ်ခါမှ မလာဖူး၍ ပုထုဇဉ်စိတ်က အငုံ့ထွက်လာ၏။

*

ဧည့်တွေ့ဆောင်မှာ ဧည့်လာတွေ့တဲ့ သူတွေကလည်း ကာလံဒေသ
လိုက်၍ စကားကို တိုးတိုးသက်သာစွာပဲ ပြောကြသည်။ ။

“ဆရာလေး”

“အန်တီမြပါလား၊ ဒကာမကြီး ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ကိုရောက်လဲ”
အမေ့ညီမ အန်တီမြက သြစတြေးလျမှာ နေတာမို့ မေးလိုက်ခြင်းပါ။

“ဒီနေ့ပဲရောက်ပါတယ်”

“ဪ”

“ဆရာလေးကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ငြိမ်းချမ်းနေပြီပဲ”

မသုညဏက ပြုံးတယ်ဆိုရုံ ပြုံးကာ ...

“ဒကာမကြီးလာတာ ကိစ္စထူးရှိတယ် ထင်တယ်”

“ရှိတယ် ဆရာလေး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာလေး ငြိမ်းချမ်းနေတာမြင်ရတော့
မပြောရက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ လား”

အန်တီမြပုံစံက ပြောရခက်နေပုံဖြစ်နေသည်။ ။

“ဆရာလေး ... မပြောမပြီး မတီးမမြည်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ ပြောရမှာ ပါ”

“ပြောပါ ဒကာမကြီး”

“ဆရာလေးရဲ့ အမေ ဒီနေ့ သင်္ဂြိုဟ်ပါမယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာလေးကို မဖြစ်မနေလာပြောရ တာပါ”

“အမေ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ လာသေးတယ်၊ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းပုံပါ”

“ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာပါ၊ သူ့မှာ သွေးတိုးရှိတာ သူ့ကိုယ်တို င်တောင် သိပုံမရပါဘူး”

သူမ ရွှေတောင်ကြီး ပြုလဲသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဘယ်လောက်ပဲ တ ရားရှာရှာ။ အဆုံးအထိ မတွေ့သေးသရွေ့တော့ ကိလေသာမကုန်သေး ဘူးကိုး။ အမေ ဆုံးပြီ။ သူမကို မွေးဖွားခဲ့သော အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင် အမေ ဆုံးပြီ။

“ဆရာလေးအမေကို သုံးနာရီမှာ သင်္ဂြိုဟ်ကြမှာ ၊ ဆရာလေး လိုက်မ ယ်မို့လား၊ ကားလမ်းတွေကျပ်လို့ ခုနေသွားမှ မိမှာ ”

“လိုက်မှာ ပေါ့၊ သွားရအောင်”

ရင်ထဲမှာ တော့ အမေ့အတွက် မေတ္တာတွေပို့ အမျှဝေ လုပ်နေမိသည် ။ အမေဆုံးတာကိုတောင် အိမ်ကလူတွေ လာမပြောကြပါလား။ အန်တီမြ သာ ရောက်မလာရင် သူမ သိလိုက်မှာ မဟုတ်။ ပုထုဇဉ်စိတ်တို့ က အရိ ပ်လိုထင်ဟပ်လာပြန်၏။

ကားလမ်းတွေက တအားပိတ်နေသည် ။ မီးပွိုင့်မိရင်လည်း

အကြာကြီးစောင့်ရသည် ။အန်တီမြက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည် ။

“ငါတို့ လာနေပြီနော်၊ ငါတို့ ကို စောင့်ဦး”

အန်တီမြက မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေသည် ။သုညဏကတော့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းနေမိသည် ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ အမေ ရောက်လာသေးသည် ။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။ နောက်ဆိုရင် အမေ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ ဝင်လာတဲ့ ပုထုဇဉ်စိတ်တွေကို မောင်းထုတ်လည်း မရ။ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်း။

ကားလေးက တဖြည်းဖြည်း ရေဝေးသုသာန်နားနီးလာခဲ့ပြီ။

“မမလှရယ်”

အန်တီမြဆီက အမေ့နာမည်ကို ဗလုံးဗထွေးရေရွတ်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။ရှိုက်သံတစ်စနဲ့ အန်တီမြ ငိုနေသလို သူမလည်း ရင်ထဲမှာ ငိုနေပါ၏။သာသနာဝတ်စုံနဲ့ မျက်ရည်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဘူးလေ။ မျက်ရည်မကျနိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းက ဝမ်းနည်းရိပ်တွေကိုတော့ ဖုံးဖိလို့ မရ။

ရောက်ပါပြီ။ အမေ့နောက်ဆုံးခရီးကို နှုတ်ဆက်ဦးခိုက်ဖို့ သူမရောက်ပါပြီ။ လာခေါ်ပေးသော အန်တီမြကို သူမကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ တွေ့ပါပြီ။အဖေနဲ့ သူမရဲ့ မောင်နဲ့ ညီမ။အဖေက သူ့ဧည့်သည် တချို့နဲ့ စကားပြောနေသည် ။သူမမောင်လေးကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်နေသည် ။သူမညီမလေးကတော့အမေ့နားမှာ ။

အမေ့ကို ပန်းတွေနဲ့ အလှဆင်ထားသည် ။ အမေက အိပ်ပျော်နေသလိုလေးပဲ။ ပန်းတွေနဲ့ အနားကွပ်ထားတဲ့ အမေ့မျက်နှာလေးကလှလိုက်တာ။မကြာခင် အငွေ့ပျံ့တော့မယ့် သက်မဲ့ခန္ဓာကြီးကို လှပစွာ အလှဆင်ထားပါသေးသည် ။

အဖေက သူမနား ရောက်လာကာ ...

“ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခေါ်ဖို့ မေ့နေတာ၊တော်သေးတယ် မြမြ ရောက်လာလို့၊ ရုတ်တရက် ဆုံးတာဆိုတော့ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့ ”

အမေဆုံးတာကို သမီးဖြစ်သူကိုခေါ်ဖို့ မေ့နေသတဲ့ လား အဖေရယ်။ သူမ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်သည်။

အန်တီမြနဲ့ သူရောက်ပြီဆိုတော့ အမေ့ကို သဂြိုဟ်ဖို့ ပြင်ကြသည်။ အမေ့အပြန်လမ်းက ကြေးစည်သံတဝေဝေနဲ့။ အမေ့ကို မီးသဂြိုဟ်စက် ထဲသွင်းကာနီးတော့ သူမမျက်လုံးမှ တံပစ်လိုက်၏။

“အမေ သမီးတို့ ကို ထကြည့်ပါဦး”

ညီမလေးအသံက စီခနဲထွက်လာသည်။ အန်တီမြဆီမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကြားရသလို မောင်လေးကလည်း အမေရေဟု ကြိုးအော်သည်။

အဖေ့အသံလည်း ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ဘာတဲ့ ...“လှရေ မသွားပါနဲ့ ကွာတဲ့ ”။

ဟုတ်လို့ လား။အဖေ တကယ်မသွားစေချင်တာရော ဟုတ်လို့ လား။ ဝင်လာတဲ့ အာရုံတွေကို ဖျောက်ကာ မေတ္တာပို့အမျှဝေ။

“ဂျိမ်း”

မီးစက်တံခါးပိတ်သံနဲ့ အတူ အခိုးအငွေ့တွေအဖြစ် အမေ ပြန်သွားပါပြီ။

“အမယ်လေးဟဲ့ ... လုပ်ပါဦး၊မီးငယ် မေ့လဲသွားလို့ ”

အန်တီမြအော်သံ အဆုံးမှာ သူမမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လဲပြိုကျနေတဲ့ ညီမလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ညီမလေးကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ကာ ဝိုင်းပြီးပြုစုကြသည်။ ။ အဖေက ..

.

“အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ဦးလေ”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ လိုက်ရမှာ ပေါ့။ အမေ့နာရေးရက်လည်တဲ့ အထိ နေရမှာ ပေါ့။ သွားနှင့် တော့ အမေ။

*

အမေ့ရက်မလည်ခင် အိမ်မှာ နေသခိုက် ဘာတရားမှ အာရုံစိုက်လို့ မရ။ မနက်လေးနာရီတစ်ကြိမ်ပဲ ဘုရားကောင်းကောင်း ရှိခိုးလို့ ရသည် ။

တရားမှတ်လို့ ကောင်းပြီဆိုရင် အိမ်ကလူတွေ နိုးလာကြကာ အသံ တွေကြားရတော့၏။ အာရုံကလည်း ပျက်တော့တာပေါ့။

အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေကိုယ်စီရှိသည် ။ ဒရိုင်ဘာ၊ ခြံစောင့်မာလီ၊ အိမ်ဖော် အကုန်အပြည့် သူ့နေရာနှင့် သူရှိသည် ။

ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာသည် ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်တွေက အန်တီမြ ဆီမှာ အလုပ်ထွက်ခွင့် တောင်းနေကြသည် ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ကျွန်မတို့ က ဒီအိမ်မှာ အန်တီကြီးရှိလို့ နေကြတာ၊အခု အန်တီကြီး မရှိရင် တော့ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“မမ မရှိရင် ဘာလို့ မနေနိုင်ကြတာလဲ ပြောကြဦးမှ ပေါ့”

“ဆရာကြီးက ဒေါသကြီးတယ်၊သူ့အကြိုက်ကို အန်တီကြီးပဲ စိတ်တိုင်းကျအောင် စီစဉ်နိုင်တာ၊တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ ဝင်စီစဉ်ပေးလို့ အဆင်မပြေရင် နီးရာနဲ့ ကောင်ပေါက်၊ နှင်ထုတ်တာမျိုးလုပ်တာ၊ ကျွန်မတို့ မနေချင်ဘူး”

“ဒီတစ်ခုတည်းပဲလား”

“အစ်ကိုလေးနဲ့ မမလေးကလည်း တစ်မျိုးဆိုးကြတယ်၊ အန်တီကြီး မရှိရင် သူတို့ ကို ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

အဖေဒေါသကြီးတာ၊ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ ကို အမြွှာမောင်နှမ တွေမို့လို့ ငယ်ငယ်တည်းက အလိုလိုက်ထားခဲ့တာကြောင့် ဆိုးကြတာ ကိုသူမသိပါသည် ။ မေမေကပဲ အားလုံးကိုထိန်းခဲ့တာ။အခု မေမေမရှိ တော့ အလုပ်သမားတွေလည်း လန့်မှာ ပေါ့။ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်သမားတွေ က အိမ်မှာ လုပ်နေတာကြာလှပြီ။ လူဟောင်းတွေ။ အကြောင်းတွေလည်း သိကာ အိမ်မှာ လည်း အထာကျနေကြပြီ။

လူဟောင်းတွေတောင် မနေနိုင်ရင် နောက်လုပ်မယ့်လူသစ်တွေက ပိုဆိုးမှာ ပေါ့။

“ဒီမှာ က လစာကောင်းတော့ ကျွန်မတို့ လည်း မထွက်ချင်ပါဘူး၊ ဒါ ပေမဲ့ လစာနည်းရင်လည်း နည်းပါစေ၊စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ပဲ လုပ်ချင်တယ်”

အလုပ်သမားတွေ ကြောက်လည်း ကြောက်စရာပါ။ဒီရက်ပိုင်းမှာ ညီ မလေးက မုန်တိုင်းထန်နေသည် ။တွေ့သမျှလူကို မဲနေသည် ။

မောင်လေးကလည်း ဆယ်တန်းပဲ ရှိသေးသည် ။အရက်တွေပါသော က်လာကာ သောင်းကျန်းလို့ ။အဖေကတော့ အိမ်မကပ်။ကုမ္ပဏီမှာ အ လုပ်တွေများ နေလို့ တဲ့ အိမ်က နာရေးအိမ်နဲ့ တောင်မတူဘဲ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ နေသည် ။

မသုဉာဏရဲ့ အေးချမ်းစပြုနေတဲ့ စိတ်ကလေးတောင် တဖြည်းဖြည်း အအေးဓာတ်တွေ ပြယ်စပြုလာသည် ။တရားကျောင်းကို

ပဲ ပြန်လိုက်ရကောင်းသားဟု နောင်တရမိသည်။

အဖေက မသုညဏ သီလရှင်ဝတ်တာကို မနှစ်သက်။တားမရ၍ ခွင့်ပြုလိုက်ပေမယ့် သုံးနှစ်လုံးလုံး လာမတွေ့။ အဖေဖြစ်စေချင်တာက အဖေ့ကုမ္ပဏီမှာ လိုက်ကူစေချင်တာ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သားသမီး တွေလို ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိစေချင်တာ။မသုညဏကငယ်စဉ်ကတည်းက သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ပဲ ပူဆာတာဆိုတော့ သူမကိုခပ်ငယ်ငယ်တည်းက စိတ်ပျက်ခဲ့ပုံပါ။

နောက်မွေးတဲ့ အမြွှာနှစ်ယောက်ကလည်း ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေထားတာဆိုတော့ အဖေ အားကိုးလို့ မရ။အားမကိုးရတဲ့ အပြင် အမြွှာလေးမွေးထားတာမို့ နှစ်ယောက်လုံးကိုချစ်ပြီး အလိုလိုက်ခဲ့တာလည်း အဖေကိုယ်တိုင်ပဲဆိုတော့ အမြွှာနှစ်ယောက်ကလည်း ဆိုးမှ ဆိုး။ ထိုခပ်ဆိုးဆိုးမောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာရုပ်ကလေးတွေကျတော့ မှုန်နေအောင်ချောကြသေးသည်။မသုညဏက အသားတော်ညိုပြာညက်နဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးတွေ မဆိုးရှာ။အချောစားကြီးထဲကလည်း မဟုတ်။

အမြွှာနှစ်ယောက်ကတော့ အသားလေးတွေလည်း ဖြူကြသည်။

ခုတော့ အန်တီမြကလည်း မနေပေးနိုင်။ ဟိုမှာ သူ့မိသားစုကျန်ခဲ့တာကိုး။ သူတို့ ကဩစတြေးလျမှာ ပဲ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေ။ဒီကိုအလည်ပဲလာတာ။ခုတော့ တစ်ဦးတည်းသောအစ်မဖြစ်သူထံ လာလည်ရင်း အစ်မရဲ့ နာရေးနဲ့ တည့်တည့်တိုးရတာ။

အင်း ... အခက်အခဲကတော့ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။ အန်တီမြရဲ့ အကြည့်တွေကို မသုညဏ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မသုညဏမျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။ မသုညဏရဲ့ ဘဝက အေးချမ်းနေပါပြီ။ကိလေသာအပူတောထဲကို ပြန်မမျောချင်တော့။

“ဟိုလေ မမကြီးသာ ပြန်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ အလုပ်မထွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမကြီးကိုလည်း ပြန်လာပါလို့ မပြောရဲဘူး၊ ကျွန်မတို့ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်တယ်”

အန်တီမြထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားလိုက်ရသည် ။ ကံတရားကတော့ မသုညဏကို အချက်ပေးနေပြီ။ အမေမရှိတော့တာဟာ တစ်မိသားစုလုံး အတွက် အင်မတန်ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးပါပဲ။ အထူးသဖြင့် မသုညဏအတွက်တော့ သူများ တွေထက်ပိုပြီး ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်တော့မည်ထင်သည် ။

ဒီမိသားစုမှာ အမေနဲ့ မသုညဏတို့ နှစ်ယောက်ပဲ အေးချမ်းတာလေ ။ အဲဒီတော့ အလုပ်သမားတွေက မသုညဏကို မျှော်ကြတာလည်း မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မသုညဏ မျက်နှာလွဲရမှာ ပါပဲ။ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

မသုညဏ ဘုရားခန်းဘက် ထွက်လာလိုက်သည် ။ အာရုံပြုလို့ ရတာ မရတာထက် ဘုရားခန်းမှာ နေရတာက ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာလို့ ပါ။

အပြင်မှာ တော့ အလုပ်သမားတွေ စိတ်ဓာတ်ကျကျန်ခဲ့ကြသည် ။ အန်တီမြလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“လခပိုပေးမယ်ဆိုရင်ရော မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူးလားဟယ်၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် နင်တို့ တွေက လူဟောင်းတွေဆိုတော့ ဒီအိမ်ကအထာကို သိနေပြီလေဟယ်၊ ကူညီတယ်လို့ သဘောထားပြီး ဆက်လုပ်ပေးကြပါဦး”

အိမ်ဖော်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည် ။

အမေ့ရက်လည်ပြီးတော့ မသုညဏလည်း တရားကျောင်းကို ပြန်
လာလိုက်သည်။ အန်တီမြလည်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြန်သွားပြီ။ အလုပ်
သမားတွေကတော့ လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးပါမည်။ မလုပ်နိုင်တဲ့ တ
စ်နေ့တော့ ထွက်မည်တဲ့။ မသုညဏ မျက်နှာလွှဲခဲ့လိုက်သည်။ ။

မသုညဏ လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို ပြန်မရောက်ချင်တော့။

မသုညဏ ပြန်လာတာတောင် လိုက်ပို့မယ့်သူမရှိပါ။ တက္ကစီငှားပြီး
ပြန်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မှာ ကားသုံးစီးရှိသည်။ တစ်စီးကဖေဖေစီးတာ။ တစ်
စီးက အမြွှာတို့ ကျောင်းတက်တာ။ နောက်တစ်စီးက မေမေစီးတာ။

ခုတော့ မေမေကားကို အမြွှာနှစ်ယောက်ကပဲ မောင်ပိုင်စီးကာ တစ်
ယောက်တစ်စီး ထင်တိုင်းကြဲနေကြသည်။ ။

တရားကျောင်းရှေ့ တက္ကစီရပ်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ကတစ်ဝက်လောက်
ငြိမ်းချမ်းသွားသည်။ ။

တရားကျောင်းထဲကို တိတ်ဆိတ်သောခြေလှမ်းတွေဖြင့်။ တိုက်အုပ်
ဆရာကြီးဆီပြန်ရောက်ကြောင်း သတင်းသွားပို့တော့ ...

“အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့ လား မသုညဏ”

“ပြေပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါဆို ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်တော့၊ သွား သွား တရားထိုင်ချိန်

ရောက်ပြီ”

ဆရာကြီးကို ကန်တော့ပြီး သူမရဲ့ အခန်းလေးဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ သိပ်များများ စားစားမရှိတဲ့ သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသုံးပစ္စည်းလေးတွေက သူ့နေရာနဲ့ သူ သပ်ရပ်ရှင်းလင်းနေသည်။ ။

အိမ်ကိုမေ့လိုက်ပါပြီ။ တရားထိုင်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာသို့ ရှုမှတ်သောခြေလှမ်းတွေဖြင့် ...။

ကျန်တဲ့ ယောဂီတွေ၊ သီလရှင်တွေလည်း သူတို့ အလုပ်နဲ့ သူတို့ ကိုယ်စီငြိမ်သက်နေကြသည်။ ။

မသုညဏမှာ တော့ အပူတောကပြန်လာသူမို့ စိတ်ကို မနည်းရှုကာ စုနေရသည်။ ။ အာရုံတွေ မပြန်လွင့်အောင် ထိန်းရတာ သိပ်သက်သောင့်သက်သာမရှိ။ ဒါတောင် ခဏတာပဲ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တာပါ။ အပူမလောင်ရင်တောင်မှ အငွေ့တော့ဟပ်တာပါပဲ။ ချွေးတောင်စို့လာသည်။ ။

“မသုညဏ ... စိတ်လျှော့ သမီး”

ဆရာကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သူမစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ ။ ဝင်သက်ထွက်သက်တွေက နှာသီးဖျားထိပ်မှာ အလိုလိုပေါ်၏။

*